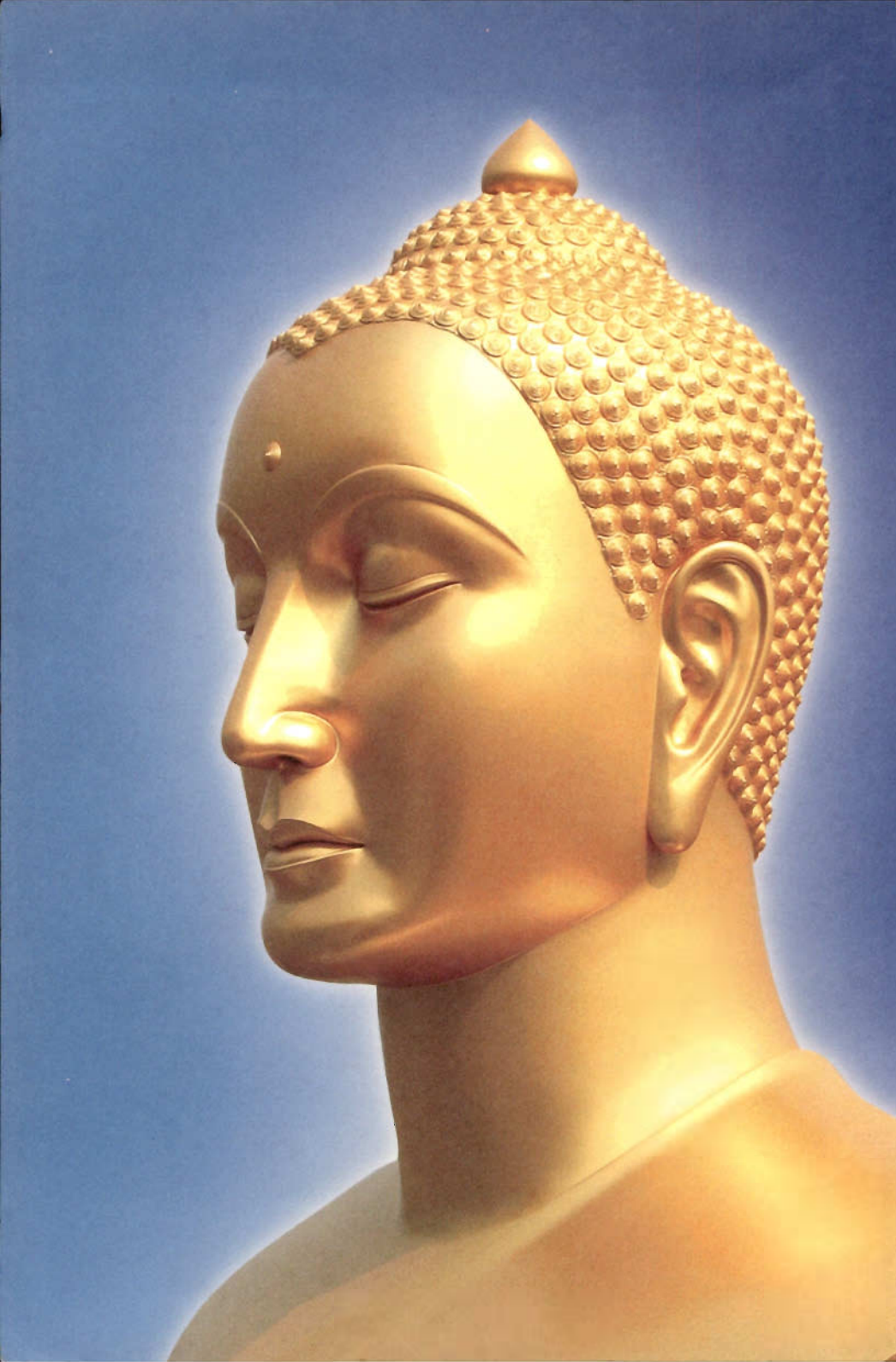

ห้องสมุดวัดพระธรรมกาย

ค.คทองสาม อ.คทองหลวง จ.ปทุมธานี ๑๒๑๒๐

ต้นวิชา

พระบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้า

ตถาคตสุด เหนือ วาเสฏฐา อริวงษ์ ธรรมกาโย อติปิ...

ดูก่อน วาเสฏฐะและภราทวาชะ คำว่าธรรมกายก็ดี...

นี้แหละเป็นชื่อของตถาคต

(ทีฆ. ปาฏิ. ๑๑/๙๒)

ปฐมบทวิชชาธรรมกาย

เมื่อเจ้าชายสิทธัตถะประทับอยู่ ณ โคนไม้พระศรีมหาโพธิ์ ในวันเพ็ญเดือน ๖ เมื่อ ๒,๕๐๐ กว่าปีมาแล้วนั้น ทรงตั้งสัจจะด้วยพระทัยอันเด็ดเดี่ยวว่า “แม่เลือดเนื้อในกายของเราจะเหือดแห้งไป เหลือแต่เส้นเอ็นหนังและกระดูกก็ตาม หากไม่ได้บรรลุพระสัมมาสัมโพธิญาณ เราจะไม่ยอมลุกจากที่นี้เป็นอันขาด” จากนั้นทรงเจริญสมาธิภาวนา ครั้นถึงยามต้น ทรงบรรลุพุพเพนิวาสานุสสติญาณ ความหยั่งรู้ระลึกชาติได้ ยามที่ ๒ ทรงบรรลุจุตูปาตญาณ ความหยั่งรู้ถึงความจุติและการเกิด ยามที่ ๓ ทรงบรรลุอาสวักขยญาณ ความหยั่งรู้ที่กำจัดอาสวกิเลสที่หมักหมมอยู่ในจิตใจให้หมดสิ้นไป การตรัสรู้ของพระองค์นั้น *“...ทรงรู้เห็นแจ่มแจ้งหมด เห็นจริงๆ เห็นด้วยตาของธรรมกาย ไม่ใช่เห็นด้วยตามนุษย์ หรือคิดคาดคะเนเอา ...การที่พระองค์เห็นนี้ โดยมีได้มีผู้ใดสอนให้รู้ให้เห็น รู้เห็นโดยลำพังพระองค์เอง และสิ่งทั้งหลายที่พระองค์รู้เห็นนั้น ตรงตามความเป็นจริงทั้งนั้น มิใช่คาดคะเนหรืออนุมานเอา...”

(*จาก พระธรรมเทศนาพระมงคลเทพมุนี เรื่อง “พระพุทธคุณ พระธรรมคุณ พระสังฆคุณ” ๒๗ พฤศจิกายน ๒๔๘๘)